

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Aleny Pavlíčkové ve věci

žalobce: **SAKER spol. s r.o.**, IČO 46960830
se sídlem Na Sádkách 3475/4c, Kroměříž
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Židlíkem
se sídlem třída Tomáše Bati 1560, Zlín

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2016, č. j. 52002/ENV/15, 1201/570/15,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl k odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 9. 6. 2015, zn. ČIŽP/48/OOH/SR01/1502547.003/15/ODM (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) změněn jeho výrok I. a potvrzen výrok II. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci uložena pokuta ve výši 15 000 Kč mj. za správní delikt podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“), který spočíval v tom, že žalobce v průběžné evidenci o odpadech neuváděl název druhu odpadu dle vyhlášky č. 381/2001 Sb., kterou se stanoví Katalog odpadů, Seznam nebezpečných odpadů a seznamy odpadů a států pro účely vývozu, dovozu a tranzitu odpadů a postup při udělování souhlasu k vývozu, dovozu a tranzitu odpadů (dále jen „Katalog odpadů“), ale namísto toho název druhu odpadu uváděl jinou formou. Napadeným rozhodnutím pak bylo konstatováno spáchání zmíněného správního deliktu, výše pokuty byla snížena na 10 000 Kč, přičemž u dalšího správního deliktu podle § 66 odst. 2 písm. e) zákona o odpadech bylo vyhověno odvolacím námitkám žalobce.
2. V žalobě žalobce namítá, že v průběžné evidenci odpadu vždy uvádí katalogové číslo odpadu, dle kterého lze odebraný odpad identifikovat, tedy spárovat s názvem druhu odpadu dle Katalogu odpadů. Konkrétní název druhu odpadu je identifikovatelný z třetího dvojčíslí katalogového čísla. Přesto žalovaný žalobci vytýká, že v průběžné evidenci odpadu namísto názvu druhu odpadu dle Katalogu odpadů uvádí název druhu odpadu jinou formou, např. namísto „12 01 01 Piliny a třísky železných kovů“ žalobce uvádí „12 01 01 NEREZ TR 17/89“.
3. Žalovaný dovozuje povinnost žalobce uvádět v průběžné evidenci odpadu název druhu odpadu dle Katalogu odpadů z § 39 odst. 1 zákona o odpadech odkazujícího na vyhlášku č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady (dále jen „vyhláška o podrobnostech nakládání s odpady“), která v § 21 odst. 1 stanoví, že průběžná evidence se vede podle přílohy č. 20. Zmíněná příloha však dle žalobce neobsahuje žádné podrobnosti o vedení průběžné evidence odpadu. Co se týče uvádění názvu druhu odpadu dle Katalogu odpadů, pak tuto povinnost příloha č. 20 stanoví pouze pro tzv. roční hlášení o produkci, tedy Hlášení o produkci a nakládání s odpady za vykazovaný rok (list č. 2 přílohy č. 20). Průběžná evidence odpadu a roční hlášení jsou dle žalobce dvě naprosto odlišné věci.
4. Žalobce vede průběžnou evidenci odpadu (pro kterou vyhláška o podrobnostech nakládání s odpady nestanoví konkrétní podrobnosti), ze které pak zpracuje roční hlášení dle listu č. 2 přílohy č. 20 vyhlášky o podrobnostech nakládání s odpady. S ohledem na to, že v průběžné evidenci odpadu žalobce eviduje katalogové číslo odpadu dle Katalogu odpadů, uvádí žalobce bez jakýchkoli potíží či pochybností do ročního hlášení také název druhu odpadu dle Katalogu odpadů. Napadené rozhodnutí je proto přepjatě formalistické.
5. Žalovaný tedy dovozuje povinnost uvádět název druhu odpadu v průběžné evidenci odpadu dle Katalogu odpadů z povinnosti uvádět název druhu odpadu dle Katalogu odpadů v ročním hlášení. Tímto způsobem však žalovaný nezákonným způsobem rozšiřuje dopad úpravy, týkající se dle žalobce výhradně ročního hlášení, i na vedení průběžné evidence odebraných odpadů, tedy na jinou právní skutečnost. Navíc z rozsáhlých dalších údajů v příloze č. 20 vyhlášky o podrobnostech nakládání s odpady vybírá ke svému tvrzení pouze povinnost uvádění názvu druhu odpadu.

6. Závěrem žalobce poukázal na komplikovanost legislativy upravující odpadové hospodářství, která se neobejde bez nákladné pomoci odborných subjektů, což demonstroval na řetězení právních předpisů v projednávané věci.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhnul zamítnutí žaloby, přičemž odkázal na svou argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a setrval na ní, zejména na plné aplikovatelnosti přílohy č. 20 vyhlášky o podrobnostech nakládání s odpady na průběžnou evidenci odpadu, tedy i nutnosti uvádět název druhu odpadu dle Katalogu odpadů. Průběžná evidence odpadů je totiž podkladem pro roční hlášení o produkci a nakládání s odpady, proto je pro její vedení předepsáno použití tabulky v rámci této přílohy dotčené vyhlášky. Rozdílné je pouze to, že průběžná evidence nemůže obsahovat všechny údaje, které vycházejí až ze shrnutí informací ke konci vykazovaného roku, za který se roční hlášení podává.
8. K žalobcově poznámce stran komplikovanosti legislativy žalovaný podotknul, že nejen předpisy práva životního prostředí, ale i jiné normy regulující podnikatelskou činnost lze označit za složité a vyžadující pomoc odborníků. Povinnosti stanovené legislativou životního prostředí však slouží jako prevence k předcházení újmě na životním prostředí či jiným škodám, které bývají následně mnohdy obtížně odstranitelné. Takovou prevencí je i dodržování administrativního pořádku při nakládání s odpady, jenž zahrnuje rovněž řádné vedení průběžné evidence odpadů.

Posouzení žaloby soudem

9. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 39 odst. 1 zákona o odpadech *původci odpadů a oprávněné osoby, které nakládají s odpady, jsou povinni vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s odpady. Evidence se vede za každou samostatnou provozovnu a za každý druh odpadu samostatně. Způsob vedení evidence pro jednotlivé druhy odpadů stanoví prováděcí právní předpis.*
11. Podle § 21 odst. 1 vyhlášky o podrobnostech nakládání s odpady *původci odpadů a oprávněné osoby, které nakládají s odpady, vedou průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi za odpady vlastní a za odpady převzaté, a to za každou samostatnou provozovnu a za každý druh odpadu zvlášť. Průběžná evidence se vede podle přílohy č. 20 a dále vždy obsahuje a) datum a číslo zápisu do evidence, b) jméno a příjmení osoby odpovědné za vedení evidence.*
12. Z přílohy č. 20 vyhlášky o podrobnostech nakládání s odpady vyplývá, že její list č. 2 je nadepsán slovy *Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok* a obsahuje tabulku mj. se sloupci označenými *Katalogové číslo odpadu* a *Název druhu odpadu*, přičemž vysvětlivky k těmto sloupcům odkazují na Katalog odpadů.
13. Podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech *pokutu do výše 1 000 000 Kč uloží inspekce nebo příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která nevede v rozsahu a způsobem stanoveným v části šesté tohoto zákona evidenci odpadů a zařízení nebo neplní ve stanoveném rozsahu ohlašovací povinnost nebo nezašle ve stanovené lhůtě nebo ve stanoveném rozsahu příslušnému správnímu úřadu údaj týkající se zařízení k nakládání s odpady, nebo evidenci po stanovenou dobu nearchivuje.*

14. Soud konstatuje, že skutkový průběh je mezi stranami nesporný v tom směru, že žalobce nepopírá, že v rámci průběžné evidence odpadu uváděl katalogové číslo odpadu dle Katalogu odpadů, avšak název druhu odpadu uváděl jiným označením, než by odpovídalo Katalogu odpadů.
15. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že povinnost uvádět označení názvu druhu odpadu dle Katalogu odpadů dopadá na průběžnou evidenci odpadu. Zákonný odkaz dle § 21 odst. 1 vyhlášky o podrobnostech nakládání s odpady je zcela jednoznačný, průběžná evidence se má vést podle přílohy č. 20 této vyhlášky. Dotyčná příloha přitom opět zcela jednoznačně odkazuje na Katalog odpadů.
16. Na tom nic nemění skutečnost, že je list č. 2 dotyčné přílohy nadepsán slovy *Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok*. Tento nadpis nemůže eliminovat jednoznačný zákonný odkaz na dotyčnou přílohu, nadto sám žalobce uvedl, že zpracovává roční hlášení právě na základě průběžné evidence odpadu, není tedy dán žádný rozumný důvod, aby se v těchto dvou dokumentech lišila metodika označování názvu druhu odpadu.
17. Soud připouští, že pochybení žalobce bylo formálního charakteru, když i samotné katalogové číslo odpadu dle Katalogu odpadů je postačující k identifikaci konkrétního odpadu. Na druhou stranu, je zde dána povinnost vést průběžnou evidenci odpadů řádně, tedy v plném souladu s právními předpisy, jak po faktické, tak po formální stránce. Uložená pokuta činí 1 % z maximální výše pokuty za předmětný správní delikt, což v daném případě odráží jeho nízkou, leč nenulovou, závažnost. Nadto je zjevné, že žalobce při vyplňování průběžné evidence odpadu vycházel z Katalogu odpadů, když užíval správná katalogová čísla odpadů, mohl tedy snadno užít i správné názvy druhů odpadů. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný nejednal přepjatě formalisticky, neboť žalobce naplnil skutkovou podstatu inkriminovaného správního deliktu.

Závěr

18. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nesdělili soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
19. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu